

zaal, en het saldo in kas bewees dat Bakhuyzen's advies juist was geweest.

Natuurlijk was die oplossing niet zijn werk alleen. Wat zou hij hebben kunnen doen zonder de hulp van zijne medebestuurders, zonder de bereidwilligheid van zijne medeleden en de belangelooze medewerking der architecten? Maar hij wist bij zijne berekening, dat hij behalve het saldo in zijne kas ook die factoren kon doen meêtellen. Als penningmeester bezit hij, zoo het schijnt, iets van de wiskunstige nauwkeurigheid van zijn broeder, den astronoom, en bij die gelegenheid was zulk een eigenschap hem nog meer noodig dan aan dezen, bij voorbeeld bij het opsporen van eene nieuwe planeet. Dit schijnt een paradox, maar ik grond die meening op de uitspraak van een volkomen bevoegde. Ik herinner mij, dat mijn vriend Lindo mij eens het verhaal deed van een bezoek dat hij, ik meen in 1869, aan Luther, den beroemden directeur van het observatorium in Bilk, bracht, wien hij bij die gelegenheid zijn compliment maakte over de ontdekking van eene kleine planeet — als ik het goed onthouden heb, was het de Hecuba — die hij eenige dagen te voren uit de oneindige ruimte had opgevangen. „Mijn lieve vriend,” voerde de joviale Luther hem lachend te gemoet, „maak daar keine Umstände van. Dit is nu al mijn zeventiende, maar geloof mij, dat ontdekken van die planeetjes is geen oortje waard. Voor een glas bier ontdek ik er je met plezier weêr een.” Is die taxatie juist, mogen wij dan niet gerust aannemen, dat het problema, 't welk Pulchri Studio toen op te lossen had, moeilijker was dan eene planetoïde uit haren schuilhoek te voorschijn te halen?

Zoo gaat Bakhuyzen, in allerlei richtingen werkzaam, bedaard en kalm zijn weg: geacht door zijne oudere kunstbroeders, die hem sinds jaren kennen en waardeeren; voor de jongere een human maar ernstig raadsman; een goed kameraad voor allen.

Ik ben aan het eind van mijne causerie gekomen. Al wat ik wensch is, dat ik het beeld, dat ik teekenen wilde, getrouw heb weergegeven. Voor de juistheid der historische bijzonderheden sta ik in, want toen ik het stuk klaar had, ging ik er meê naar hem toe, en zonder eenigen eerbied voor zijne bescheidenheid: „Ziedaar,” zei ik, „hier heb ik mijn Elsevier, zooals hij „naar de pers gaat. Doe me 't plezier en lees 't even door, en als je opmerkingen „mocht hebben over datums of namen of dergelijke dingen, zeg 't me dan. Van „de rest behoef je me niets te zeggen: daar verander ik toch niets meer aan.”

Hij las het stuk met attentie, en toen hij het uit had, vroeg ik hem, wat hij er van dacht.

„Nou,” zei Bakhuyzen, „hoor eens, je hebt me veel te veel”

„Ik begrijp wat je zeggen wilt,” viel ik hem in de rede; ik wist genoeg: datums en namen zijn juist. — Mogen zij, die Bakhuyzen kennen, hetzelfde zeggen van het overige.
